

[Freddy Madsen.]

gerlige politikere og arbejdsgivere antyder, at de i virkeligheden er arbejdssky og asociale. Det mest grelle eksempel blev vist i tv's bytning for et stykke tid siden, da man behandlede spørgsmålet om understøttelsens størrelse. Men det er ikke bare de arbejdsløse, det går ud over, selv om de er hårdest ramt. I kølvandet af det kommer arbejdsgivernes kyniske udnyttelse af krisen, der lægger hårdt pres på dem, der fortsætter i arbejdet. Det bliver ikke bedre af, at folketingets flertal gennem sin politik bidrager til at vælte krisens byrder over på arbejderne. Men også funktionærer og tjenestemænd bliver ramt, og de små erhvervsdrivende kommer i voldsom klemme mellem de tårnhøje rentesatser og de indskrænkede afsætningsmuligheder.

Også for finanslovens balance spiller arbejdsløsheden en afgørende rolle. De 7,2 mia kr., der skal bruges til arbejdsløshedsdagpenge, når nær op til de 8,9 mia kr., der er i underskud på drifts-, anlægs- og udlånsbudgettet. Med rette spørger man ude i befolkningen: behøver denne ulyksalige tilstand dog at fortsætte? Kan der virkelig ikke gøres noget ved det?

Vi mener, at der kan gøres noget ved denne sag. Arbejdsløsheden er jo ikke fremkaldt af nogen naturlov. Vi har en stab af kvalificeret arbejdskraft, der er i stand til at fremstille en nyttig produktion, og ude i befolkningen findes der betydelige udækkede behov, der kunne danne basis for yderligere produktion. Vi udnytter kun produktionskapaciteten i landet med ca. 80 pct. Når det alligevel ikke fungerer, skyldes det mangelen på en samlet plan, hvor der bliver produceret i overensstemmelse med de menneskelige behov.

Jeg har noteret mig, at troen på, at arbejdsløsheden kan overvindes, tidligere har været delt af regeringen. For godt halvandet år siden udtalte statsministeren til Aktuelt, at ledigheden i det store og hele ville være afskaffet i løbet af et år. Nu er der altså gået halvandet, og det er værre, end det var dengang.

Mere interesse knytter der sig måske til nogle bemærkninger af økonomiministeren, der her fra talerstolen for et års tid siden gav udtryk for, at dette ting er i stand til at afskaffe arbejdsløsheden, hvis viljen er til stede. Selv den bemærkning anser vi for at være en smule for optimistisk. Nu er det jo ingen hemmelighed i denne sal, at økonomiministeren er

ikke så lidt af en skælm – det anerkender vi, og det sætter vi endog pris på – men vi tror ikke, at økonomiministeren i den grad har drevet gæk med nationen, således at det pæne politiske image, hedder det vist, han har, og som senest kom til udtryk, da han forleden rettede gribende appeller til venstre om at deltage i et samarbejde, i virkeligheden igennem et langt liv skulle have kunnet dække over, at han havde en solid marxistisk opfattelse. Det tror vi altså ikke, og når det ikke er tilfældet, så er økonomiministerens opfattelse af, at dette ting alene kan afskaffe arbejdsløsheden, for optimistisk. Skulle arbejdsløsheden nemlig definitivt afskaffes, kræver det ikke blot god vilje, men afskaffelse af det nuværende samfundssystem og indførelse af socialismen i Danmark. Så vidt tror vi ikke at regeringen vil gå, men i den givne situation vil vi såmænd – beskedne mennesker, som man ved vi er – også være tilfredse med en lidt mere begrænset målsætning. Men selv det kræver jo vilje. Desværre viser regeringens hidtidige virke, at man nok skulle have sparet lidt på de optimistiske betragtninger og i stedet have gjort en virkelig indsats for at vende billedet.

Desværre er det fremsatte finanslovsforslag et nyt udtryk for, at regeringen totalt har opgivet ævred i denne vigtige sag. Både finanslovsforslaget og finansministerens fremsættelse viser, at man er rede til at affinde sig med situationen. Man affinder sig med et gennemsnitligt arbejdsløshedstal i det kommende år på 110.000. Men selv dette pessimistiske skøn er jo for optimistisk. Både vismændene og regeringens eget økonomiske sekretariat regner med, at tallet bliver 15.000-16.000 større, og at der ikke er væsentlige lysninger at øjne på denne side af 1980. Det er ikke just lystelige perspektiver, og det bør ændres, men det kræver, at regeringen og socialdemokratiet bryder med den førte politik og aflægger den ydmyghed, der nu præger deres forhold til den borgerlige fløj her i tinget.

Danmarks kommunistiske parti har gang på gang fremsat forslag og anvist løsninger, der vel ikke kunne løse krisen, men som selv inden for det bestående samfunds rammer kunne nedbringe arbejdsløsheden og sikre, at krisens byrder ikke ensidigt blev væltet over på arbejderklassen.

Først og fremmest har vi påvist, at det var nødvendigt at udvide befolkningens forbrug, f. eks. igennem forskellige forslag til sænkning